

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΣ

[ΤΟΥ Μ. ΒΩΚΑΙΡ]

Ήταν τὸ δεύτερο ἔτος τοῦ πολέμου. Τὸ μεγάλο ὑπερκοινεῖο γιὰ τὸν οἰκογενεῖς μεταναστῶν, ταχυδρομικὸν ἀσκήσιον κ' ἐμπορευμάτων ἔφευγε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Χάρβης γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Στὴν γέφυρα εἰς τετράγωνον οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου ἀκούγαν τὸν πρῶτον πλοίαρχον, ποὺ τοὺς ἔδινε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες. Δὲν εἶχε νὰ πῇ πολλὰ.

— Καμμία σχέση με τοὺς ἐπιβάτες. Οὔτε ταΐ, οὔτε μπριζί. Μὴν ἐλεῖτε με κανένα, καὶ δυσπιστεῖτε πρὸς ἄλλους. *Ὅσοι δὲν ἐχρὸν ὑπηρεσία στὸ κατάστρωμα πρέπει νὰ μείνουν στὴ γέφυρα καὶ νὰ παρατηροῦν τὸν ὄριζοντα.

Ἐῖθε ἐλεύθερο.

Ὁ ὑποπλοίαρχος Ἰάκωβος Ταγιώ, ποὺ εἶχε παντρευεῖ μόλις πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ἐπέστρεψε στὴν καμπίνα του καὶ ἀρχισε νὰ γράφῃ τὸ ἡμερολόγιό του, ἀπερωμένο στὴ γυναικία του ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσῃ τὴν προηγούμενη μέρα σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τῆς Χάρβης. *Αὐτομαί, Ἐρμίνα μου—ἔγραφε—ποῦ οἱ κανονισμοὶ δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ νὰ πέρουν μαζί τὸν τὶς γυναῖκες τους. Θὰ ἔκαναν ἐνὰ θαυμασιὸν ταξεῖδι γάμου. *Ἡ ἀπαγόρευσις ὅμως εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ σὲ καιροὺς εἰρήνης ἀκόμη...*

Κάποιος ἐγτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἐμπρός!

Ὁ ναύτης Πριού, ὑπηρετὴς τοῦ ὑποπλοίαρχου χαριέτης κανονικά.

— Τί θέλεις;

— Ἡ κυρία σας εἶνε ἐδῶ, κύριε ὑποπλοίαρχε.

Ὁ Ταγιώ ἀχρίασε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Μοῦ μίλησε!

— Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Μοῦ εἶπε πὼς ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριό της ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο καὶ πὼς ταξιδεύει μετὰ τὸ οἰκογενεϊκὸν τῆς ὄνομα. Στὴν καμριέρα εἶπε πὼς εἶνε χίρα. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶστε τίποτα· θέλει μόνο νὰ τῆς πῆτε ὅσοι ποτὶ ξενοδοχεῖο πρέπει νὰ μείνῃ στὴ Νέα Ὑόρκη γιατί δὲν γνωρίζει κανένα.

Ὁ νεαρὸς ὑποπλοίαρχος ἐκέφθηκε μὴ στιγμῇ, κ' ἔπειτα εἶπε στὸν ἀφοσιωμένον του ναῦτη:

— Δός της αὐτὸ κ' ἔλα ἀμέσως πίσω.

Ἐπῆρε ἓνα χαρτί κ' ἔγραψε: *Ξενοδοχεῖον Κάρλεων*. Κι' ἐπρόσθεσε: *ὅτι ἔκανε εἶνα φοβερὸ...ἐχρημάτισα.*

Ὁ Πριού ἔφυγε σὺν ἀστραπῇ Ὁ Ταγιώ ἔβριξε μὴ ματιὰ στὸ ἡμερολόγιό του, ἔσχιζε τὸ φύλλο, τὸ τσαλάκωσε καὶ τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρίστων. Δὲν ἤξευρε κ' αὐτὸς ἂν ἔβριξε νὰ λυπηθῇ ἢ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος.

Σὲ λίγο, ὁ ναύτης ἐπέστρεψε.

— Ἡ κυρία σας, σὰς εὐχαρισεῖται καὶ σὰς φιλεῖ... Ἀπλάθῃ, με συγγωφεῖτε, ἔτσι εἶπε.

— Εὐχαριστῶ... Μόνο νὰ κρατᾶς τὴ γλῶσσα σου.

— Ὅσο γι' αὐτὸ...

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι ὁ πλοίαρχος εἶπε στοὺς ἀξιωματικούς πὼς ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦν ντυμένοι, ὅπως θὰ ἔκανε κ' αὐτὸς. Στὸν Ταγιώ ἀνέθεσε τὴν ἐπιθεώρησι τῶν διαδρομῶν τῆς πρώτης θέσεως, γιὰ νὰ κλεισθοῦν οἱ φεγγίτες, νὰ κατεβασθοῦν τὰ μαῦρα παραπετάσματα καὶ νὰ ἀβυσθοῦν τὰ φῶτα στὶς καμπίνας. Ὁ τρίτος πλοίαρχος θὰ ἐπιθεωροῦσε τὶς ἄλλες θέσεις καὶ τὸν ἄλλομ τῶν μεταναστῶν. Κατὰ τὰς ἐννεὰ οἱ διαδρομοὶ ἦσαν ἐρημιοὶ καὶ σχεδὸν σκοτεινοί. Ἐνῶ ὁ ὑποπλοίαρχος Ταγιώ ἐδιάρησε ἀπὸ τὸν διάδρομο τοῦ δευτέρου καταστρώματος εἶδε μίαν κομψὴν γυναικίαν ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ήταν μόνον στὸ μακρὸν διάδρομο.

Ἡ Ἐρμίνα τοῦ εἶπε.

— Δὲν ξέρεῖ κανένας τί μορεῖ νὰ συμβῇ. Ἦθελα νὰ βρισκομαί κοντὰ σου, ἀγάπη μου.

— Σοῦτ' ἰ....

Στὸν ἄγριο ἦχο ποὺ ἔκαναν τὰ κύματα σπάζοντας πᾶνω στὸ πλοῖο, στὸ μούγκρισμα τοῦ ἀνέμου, διὸ ἄνθρωποι ποὺ κανεὶς δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ τοὺς ἀκούσῃ, φροβόνταν ν' ἀνταλλάξουν δυὸ λόγια. Τὰ χεῖλη τῶν μολίς ἠρθωσαν λήγες λέξεις.

— Σ' ἀγαπῶ...

— Κι' ἐγὼ... Στὴ Νέα Ὑόρκη νὰ μείνῃς στὸ Κάρλεων.

Οἱ ἔλικες ἐτίριζαν, ἐμαστιγόναν τὴ θάλασσα, καὶ τὰ κύματα σὺν μανιασμένα ἔσπυσαν ὡς πᾶνω στὸ κατάστρωμα.

— Φοβᾶμαι, εἶπε ἡ Ἐρμίνα κ' ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ στὴν καμπίνα της.

Τὸ ταξεῖδι ἐβράσταξε ἐννεὰ μέρες χωρὶς κανένα αἰφνιδιασμό. Ἐπληροῖσαν στὴ Νέα Ὑόρκη κ' ἐφανόνταν καὶ τὰ ψηλά κτίρια τῆς πόλεως δταν ὁ ὑποπλοίαρχος Ταγιώ, μετὰ τὰ μάτια καρφωμένα

πάνω στὴν ταξειδιώτισσα, ποὺ καθότανε σὲ μίαν πολυθρόνα σὲ λίγων μέτρων ἀπόστασι, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζῃ ὁ πλοίαρχος.

— Σὲ λίγο φθάνουμε σῶσι καὶ γυεῖς! τοῦ εἶπε ὁ γέρο-λύκος. Δὲν ἔχουμε κατὰ νὰ φοβηθοῦμε... Θέλω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κατὶ.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἄκουσε προσεκτικὰ.

— Ἐχουμε πᾶνω τὸν βαπόρι μὴ ὄμορφη χίρα, αὐτὴν ἀκριβῶς ποὺ θαυμάζεις τώρα δά...

— Πλοίαρχέ μου!

— Καλὰ, καλὰ... θὰ ἤθελα νὰ τῆς πῆς πὼς ἔχω κάποια περιουσία καὶ πὼς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ...ἔξερεις τὰ χάνο μπρὸς στὶς γυναῖκες... Ἐσὺ τὴν γνωρίζεις. Σὲ εἶδα ποὺ τῆς μιλοῦσες.

— Μάλιστα, πλοίαρχέ μου.

— Μποροῦμε νὰ παντρευθοῦμε στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ θὰ ἐπιστρέψουμε ἔπειτα μαζί στὴ Γαλλία... Ὅταν μίαν γυναικίαν πληρώσει τὸ εἰσιτήριό της, καὶ δὲν τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὴν καμπίνα της κανεὶς δὲν μορεῖ νὰ πῇ τίποτε.

— Σωστά.

— Ὅστε ἀναλαβάνῃς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν;

— Ἀδύνατον εἶνε πανδρεμένη!

— Πανδρεμένη;

— Εἶμαι βέβαιος;

— Καὶ ὁ ἄνδρας της τὴν ἀφήνει νὰ ταξιδεύει μόνη.

— Τὴν συνοδεύει...

— Ὅχι δά.—Θὰ τὸν ἔβλεπα.

— Τὸν εἶδατε, πλοίαρχέ μου.

— Ποῦ στὸ διάβολο, λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ὁ ἠλίθιος;

— Παρών, πλοίαρχέ μου.

— Σὺ...Καὶ ὁ κανονισμός;

— Ἐπλήρωσε τὸ εἰσιτήριό της, πλοίαρχέ μου, καὶ δὲν τὸ κούνῃς ἀπὸ τὴν καμπίνα της...

— Χρὶ! Καλὰ! Καλὰ, εἶπε ὁ πλοίαρχος κοκκίζοντας...

*Ἐπειτα ἔμεινε ἀκίνητος γιὰ κάμποση ὥρα κοιτώντας τοὺς δαντελένους ἀφρούς ποὺ ἄφηε ὁ ἔλικας...
Μετὰφρ. Λαρ...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Πρέπει νὰ φοβῆται κανεὶς περισσότερο τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, παρὰ τὴν ὄργη τῶν ἀνδρῶν.

*Ἐκεῖνοι ποὺ εἶνε μεγάλα λόγια, δὲν κάνουν ποτὲ μεγάλα πράγματα.

*Ὁ πλοῖσιος ποτὲ δὲν εἶνε γέρος γιὰ νὰ γίνῃ ἄνδρας ἐνὸς κοριταῖου.

Γαλλικαὶ παροιμίαι

*Ὅσο πρῶτ' κ' ἂν σικωθῇ κανεὶς, δὲν ξημερώνει γρηγορώτερα. (Ἐπὶ ἀνυπομονησίας).

*Ἡ μακρὰ γλῶσσα εἶνε σημεῖο κοντῆς χειρὸς.

Ἰσπανικαὶ παροιμίαι

Τὸ νερὸ κοιμάται, ὁ ἐχθρὸς ὅμως ποτὲ.

Μορφοῦται κανεὶς καλλίτερα μετὰ τὴν συνδιάλεξι παρὰ μετὰ τὸ διάβασμα.

Τουρκικαὶ παροιμίαι

*Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ λιθάρι, ἀπὸ κοντάρι καὶ ἀπὸ ἀποφασισμένον ἄνθρωπο!

Πορτογαλλικὴ παροιμία

*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ κ. Ἐλευθ. Γιαννακέλης οὐδεμίαν πλέον σχέσιν ἔχει μετὰ τὸ περιοδικὸν μας, εἰδοποιούμεν δὲ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις φίλους καὶ ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» ὅτι δὲν θέλομεν ἀναγνωρίσει τοῦ λοιποῦ οἰανδήποτε ἔγγραφον συνδρομητοῦ τὴν ὅποιαν ἤθελε κάμει ὡς δῆθεν γενομένην διὰ λογαριασμόν μας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΗΣ
Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελίων ἐκ 400 σελίδων ἀντὶ Δραχ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στραγγᾶλου καὶ Γαλιάν, ὁδὸς Λέκκα 7.